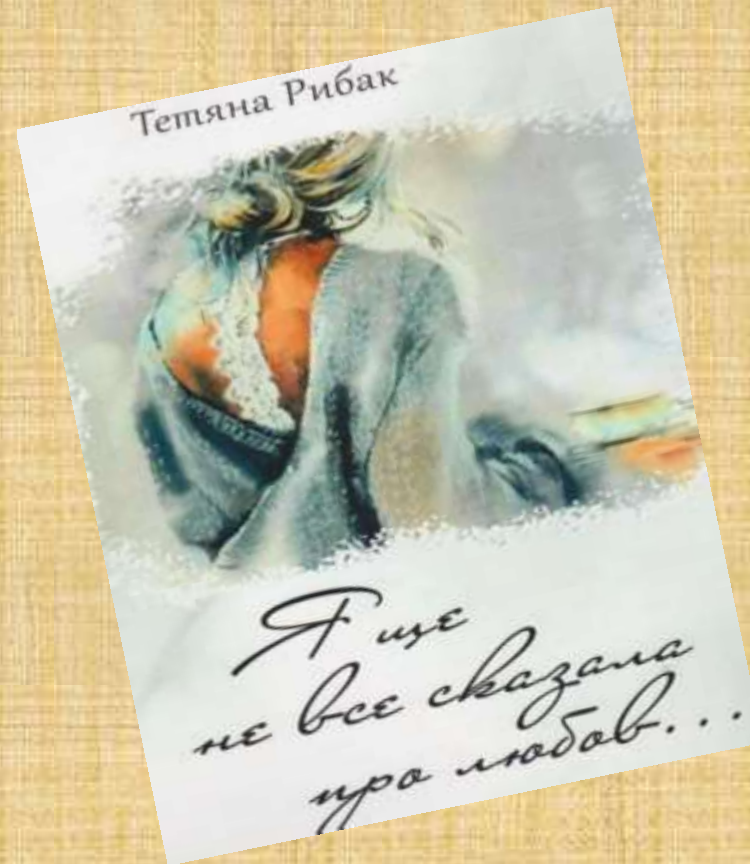

ТЕТЯНА РИБАК

«Я ЩЕ НЕ ВСЕ СКАЗАЛА ПРО ЛЮБОВ...»

**ПРЕЗЕНТАЦІЯ НОВОЇ ЗБІРКИ ЛІРИЧНОЇ ПОЕЗІЇ
ВИКЛАДАЧКИ ЖИТОМИРСЬКОГО АГРОТЕХНІЧНОГО
ФАХОВОГО КОЛЕДЖУ**

*Ніщо не змусить відступити,
Забрати чи забути...
Лиш до останнього любить,
І бачити, і чути!*

***Ти ще не все сказала про любов
Твої рядки не заслуговують на крапку
До них я хочу повернутись знов і знов,
Щоб пережити і відчути все спочатку.***

***Едуард Малиновський,
завідувач кафедри іноземних мов
ЖНАЕУ (1996-2015)***

Знайомлячи нашого шановного читача з новою збіркою поезій Тетяни Рибак «Я ще не все сказала про любов...» та готуючи цю презентацію, я намагалася всебічно розкрити талант авторки віршів та її здатність до самовираження, без якого не може існувати будь-який поет, її світобачення стосунків між жінкою і чоловіком, адже кохання – це цілий всесвіт людських почуттів, які об'єднують нас тим, що все своє життя кожна людина прагне кохання.

Дуже хотілось донести до кожного, хто зацікавиться цією презентацією, які, напрочуд, щирі, ніжні та зворушливі вірші виходять з-під пера Тетяни Рибак. Про кохання пишуть, писали і будуть писати багато поетів, але у Тетяни вони особливі. Любов пристрасна, зраджена і нерозділена описані так суто по-жіночому, відчувається, що життя самої авторки переповнене коханням, але дорога до цього щастя була непростю: доводилось і розчаровуватись, і страждати самій, а також доставляти муки нерозділеного кохання іншим.

Я знаю одне: кожен, хто візьме в руки збірку «Я ще не все сказала про любов...», не залишиться байдужим, а порине у власні спогади та переживання, а можливо дасть шанс комусь стати щасливим і йти по життю разом. Читайте і насолоджуйтесь!

Ірина Антипчук

*Зимові яблука... в зимовому саду...
Гілля ще віддані, ще соком спілим грають,
Неспішною ходою підійду, -
Вони ще теплим подихом проймають.
Зимові яблука... десь вітер тишу вкрав,
Іній розсипав скалки вечорові.
Зневірившись, ти в сад мій завітав...
До яблук тих... Із присмаком любові*

*А я ще вірю – значить ще люблю.
Старий рояль мої всі знає ноти.
Йому любові краплю віділлю –
Він вигравати мені аж доти,
Допоки чистим буде джерело
Зізнань твоїх... І змучені печалі,*

*Яких від серця дивом відвело
Й мелодією винесло у далі...
Я вірила, – а значить, відчувала,
Коли відверто в тихій зорині
Я на любов свою мелодію поклала,
А ти так трепетно заграє її мені!*

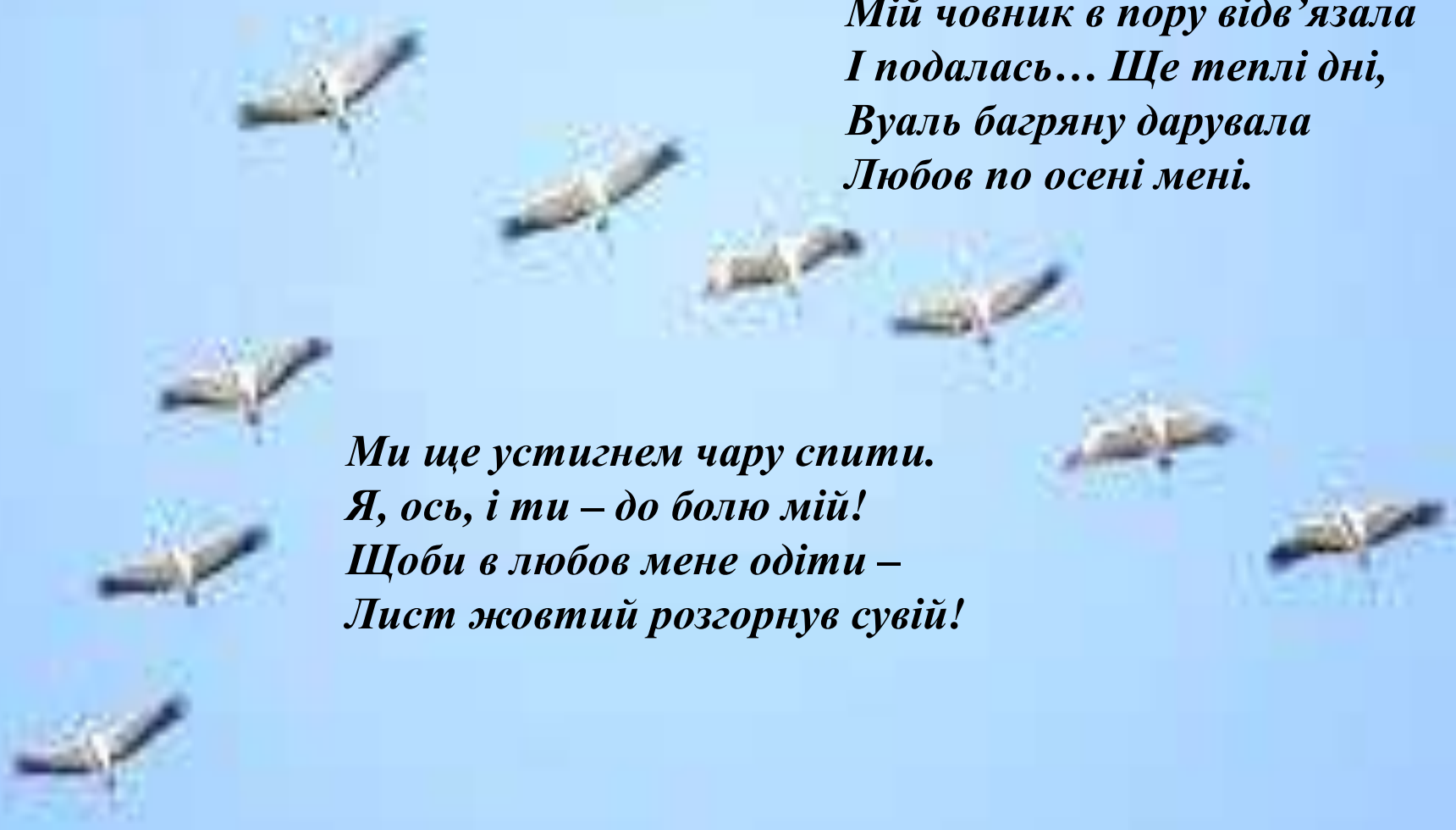
*Я Вам нічого не скажу,
І не просіть, і не благайте...
Єдине тихо попрошу:
«Ідіть і серце не виймайте».
Нічого Вам я не скажу.
Рукою спомин не торкайте.
Як же я Вами дорожу!
Тому й прошу: «Не зачіпайте».
Я обіцяю: напишу...
Листа знайдете у вітальні.
Я за любов перепрошу.
Даруйте, ці рядки останні!*

*Курличе небо...Як курличе!
Немов янтар, блищить роса!
У вирій обрій зграю кличе.*

*Осілля бережком коса
Мій човник в пору відв'язала
І подалась... Ще теплі дні,
Вуаль багряну дарувала
Любов по осені мені.*

*Ми ще устигнем чару спити.
Я, ось, і ти – до болю мій!
Щоби в любов мене одіти –
Лист жовтий розгорнув сувій!*

*Як важко говорити: «Не люблю».
А особливо – якщо уперше...
Не легко дна дістатися жалю,
Та мусиш-бо розмову ту завершити.
Як важко вимовить оті слова,
Щоби вогонь підняв їх аж до неба!*

*А особливо – вперше, як бува:
«Одна лиш ти і більшого не треба!»
Усе пов'язано навек!
Навек – прозорою сльозою...
Там, де «люблю» і «не люблю»,
Уста вкриваються росою...*

*Ти – моя помилка найкраща у житті.
Разом отак й довіку помиляться...
У тім, що сховано в любові забутті,
Аж до останньої вуглинка спопеляться!
А скільки тих, ще буде помилок...
Самій-бо долі вже їх не злічити.
Я – дерево без розкоші гілок,
Якщо в любові серце не зігріти.*

*Моє ти, літо бабине... Зомліти!
В долоні трепетно візьму любов...
З тобою павутинкою летіти
І в жовтім лісі заблукати знов.
Листу бентежному посипатись на плечі,
Схопить в обійми теплий ще туман...
Моєї осені ти найдорожчий вечір
І літа мого стомлений дурман!*

*А десь було... я десь уже любила...
І клин той сходився, і дивувався світ.
Чому ж я зиму в серце запросила,
Приспішила пташиний переліт?..
А десь було... і десь я вже палала,
Чому ж той віск не слухався свічі...
То я любов у нелюбов ховала,
Щоб соловей торкнувся сліз вночі.*

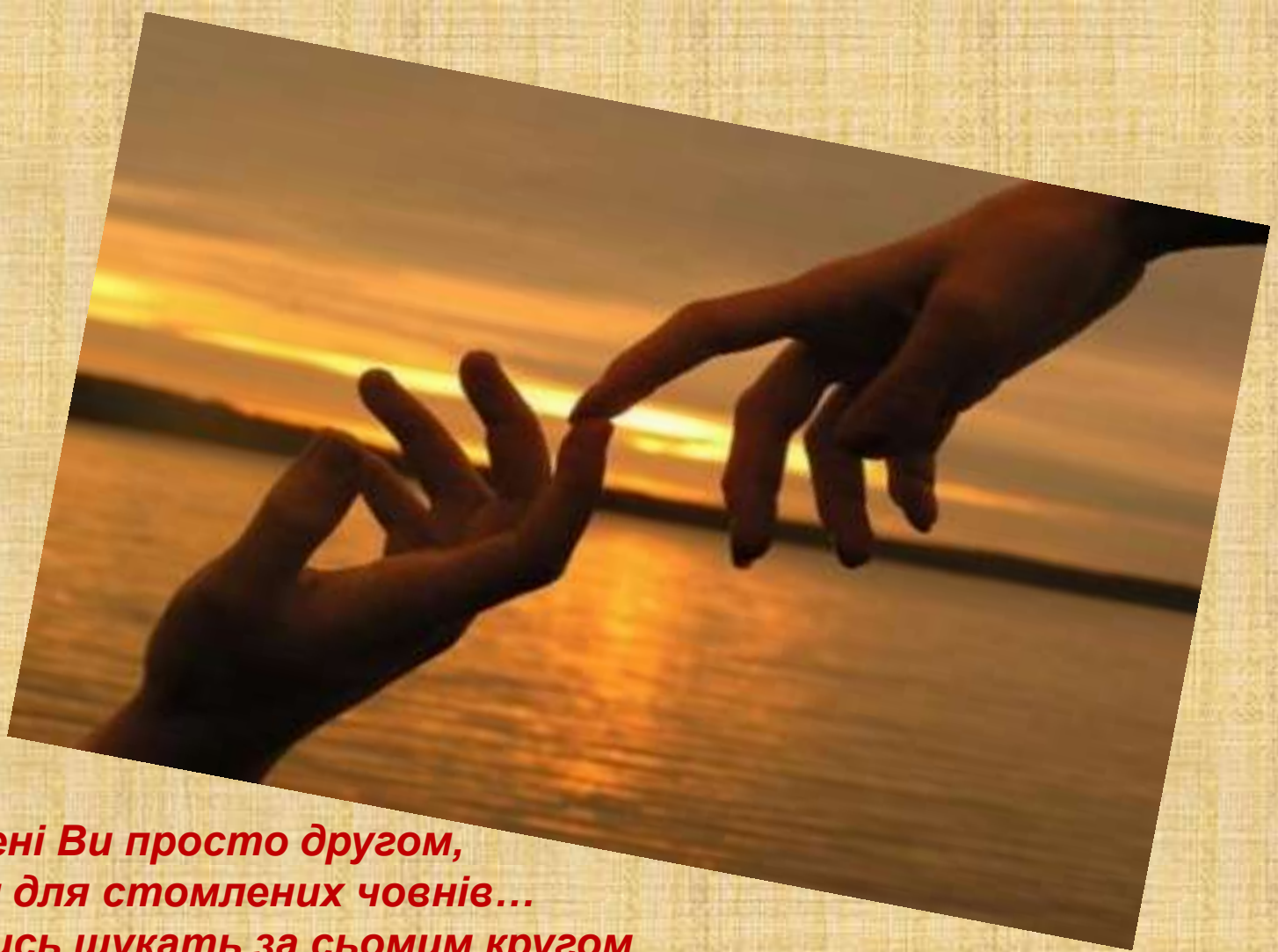

*Нездужаю... Нездужаю тобою...
Котра вже осінь стала на крило,
Ліс знову й знов зсипає жовту хвою,
Вкотре мій сад снігами замело!?!
Душа тремтить – той біль, та насолода...
Тобою застудилася, відтак –
Вкотре вже настрій змінює природа,
Лише уста не змінюють свій смак!..*

*Згаса тихенько вечір вдалині...
Відкрито браму неокраїй ночі,
А наші погляди збентежено-сумні...
І кожен дивиться в чужі до болю очі.
Перекачаєм ніч – хай промине...
А ранок долю заново пропише,
І знов той птах сполохає мене –
Пір'їнку білу на вікні залишить.*

**Лишилися б мені Ви просто другом,
Як той причал для стомлених човнів...
Чому наважились шукать за сьомим кругом
Оту любов?.. Ще й місяць не сповнів.
Вже вечір носить присмак тютюновий.
Тремтить причал в відсутності човнів...
І захід сонця – колір пурпуровий:
В Ваших словах нічого не змінив!..**

Я Ваша трепетна вина...
І найсердечніша провина.
Не було спокою й нема...
Я та осіння Ваша хуртовина.
Вихор багряних почуттів,
Вам – мого серця половина,
Рясна вуаль кришталь-дощів...
І та осіння Ваша хуртовина.

Я в осені туману попросила,
Листу багряного, краплину самоти...
В сірій туман тебе я відпустила,
А лист сховав усі твої сліди.
На вітрі хвірточка гойдаючись
скрипіла...
І я була на відстані душі,
Та невагаючись тебе туманом
вкрила,
Вітер здмухнув сльозу на вітражі!

***І ні про що я більше не шкодую –
Гроном шляхетним тішить
виноград...***

***Я просто осінь потайки смакую,
З-за обрію чекаю листопад.***

***Нехай прийде з морозу чи з туману,
Мо, розгорне з дощу ошатний крам.
І я торкнусь осіннього дурману,
Дозволю ніжність стомленим
плечам...***

*Нема Вам спокою – не Ваша я ще й досі!..
Ще й досі поглядом цілуєте мій слід,
І почуття – голісінькі і босі,
І яблуні упав десь спілий плід...*

*Було б піти нам разом осокою,
Віддати крок палаючій стерні –
Вам би любить мене саме такою...
Нема Вам спокою – в тім боляче й мені!..*

*І як же млів той вечір віртуозно...
Він шалені в мереживі свічі –
Мовчав сполоханий любов'ю розум,
На пелюстках кохання сидячи...
В очах – туман, в бокалі – крапля трунку,
Вечір шляхетно тишу чарував...
Не знайдеш від любові порятунку,
Коли скрипаль без струн для двох заграв...*

**Торішній смутку, не шукай мене.
Замок до серця хай не знає зламу!
Я славне місце вибрала тобі:
Десь на горищі серед хламу...**

**З думками якось розберусь –
Насію щедро матіоли...
Сама за себе заступлюсь.
Й нічого не проситиму, ніколи!**

**Було б мені признатись, що люблю –
Єдиний раз, коли це так важливо!
Та тим коханням я Вас погублю...
Як це болить і, як це неможливо!**

**Було б віддати Вам всю таїну,
І випить по краплині стиглі ночі...
Коханням тим згублю я Вас, згублю...
А серце марить – слухати не хоче!**

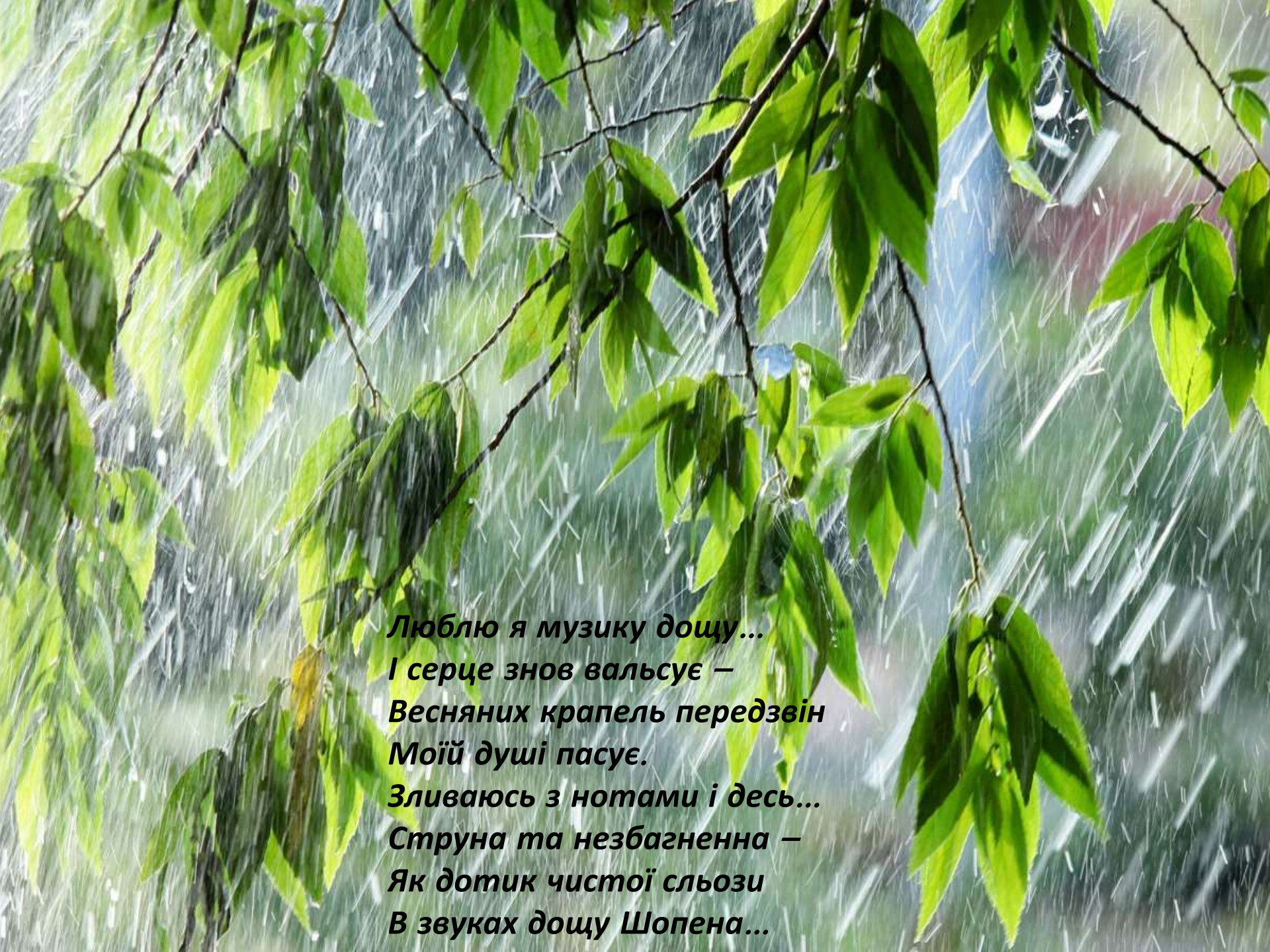
*Знайти де сили розлюбить?..
Туман бентежить серце вітам.
Хай та любов вже відгримить –
І ніч пелюсточки обсипле білим квітом!*

*Десь ненароком сколихне
Пір'інка тишу необачну...
В смарагді ночі розлюби мене!
І я пелюстками троянди вже заплачу...*

*Заграй мені на радість, скрипалю!
Та так, щоб розбудити сонну душу!
Щоби згадала тих, кого люблю
І тих, кого ненавидіти мушу!
Хай диригує далі листопад
Останні вальси стомленого листу.
Заграй мені, скрипалю, зорепад!
Я тим, кого люблю, несу зірок намисто!*

*Люблю я музику дощу...
І серце знов вальсує –
Весняних крапель передзвін
Моїй душі пасує.
Зливаюсь з нотами і десь...
Струна та незбагненна –
Як дотик чистої сльози
В звуках дощу Шопена...*

**Пересумуєм нелюбов,
Переживем – минеться ...
Одного ранку – «я люблю»
Твоїм ім'ям озветься!
Перезимуємо однак...
Усе не випадково –
Ще не одну у полі тім
Загубить кінь підкову!
І так на серці защемить...
Низько гілля зігнеться,
Доля, дарована тобі –
Моїм ім'ям назветься.**

ДЯКУЮ ЗА УВАГУ!

Рибак, Тетяна Миколаївна. Я ще не все сказала про любов... / Т. М. Рибак. – Житомир : Бук-Друк, 2022. – 360 с. : кольор. іл. – ISBN 978-617-8085-07-0